

Epizoda

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

V jediné nálevně Borgu bylo natřískáno. Puch levného chlastu a kouř z navlhých polen ponoukal Kierka, aby vytáhl dýku a cestu si prosekal. Odhodlaně se prodral až za střed místnosti, než vzadu konečně uviděl Bothse. Musel tu trčet už dobrou půlhodinu, ovšem právě on tohle místo vybral a tudíž trpěl zaslouženě.

Nijak se nelišil od okolních pobudů. Jemné dámy ode dvora by jistě šokoval pohled na následníka špinavého, zarostlého a odrbaného jako nejhorší spodina. Královský potomek, královské rozmary.

Boths četl v Kierkově tváři jako v knize. Uculoval se pod vousy, protože takovéto kratochvíle provozoval z duše rád. Od skončení války s Plogreletským vévodstvím se poněkud nudil. Uctivě pozdravil přítele jako sluha svého pána a loktem otřel kus volné lavice. Kierk poněkud vypadl z role, neboť se sluhovi neodvděčil laskavým kopancem, ale co, koneckonců poslechl pud sebezáchovy. Boths byl dobrák, kopanec by vzal s humorem, ale kopnout do hory ocelových svalů je taky výkon.

Zatímco se tedy Boths šklebil, usedl Kierk povzneseně na očištěné místo a snažil se vzpamatovat z překvapení. Ani v nejhorším snu by si takový pajzl nepředstavil. A že znal tři čtvrtiny známého vesmíru! Před čtyřmi lety byl Borg malá vesnice, v jediném výčepu postávali pupkatí tatíci a nějaká ta mládež, aby plynule navázala ředěnou mojou na včerejší džbánky mléka. Nikdy tudy nevedla obchodní stezka, nebyla tu slušná honitba, prostě díra. Pole, statky, kupky hnoje a řídký les. Vagabundi a mizerové nejhrubšího zrna se postarali o změnu. Proč?

"Co dělají všichni ti tvrdáci právě tady?"
"Za lesem jsou hranice království Džoretu. Tady se čeká na zprávu od Pikrena. Je spojkou Bratrstva už třetí rok. Pokaždé vylosují dalšího, který projde až do srdce města Guarnaru. Královský palác je plný zlata a čeká, kdo natáhne ruku."
"Musím se ptát, jaký to má háček?"

Boths se ostražitě rozhlédl, ztišil hlas.
"Před pěti lety se objevila nebeská znamení. Král Džoretu sice ustoupil vůli rady, ale vypustil kletbu a všechno pomřelo. Prý měl čarovnou skříňku, která usmrtila vše živé v celém městě. Smrt bez pachu, barvy a zvuku ale zůstává jako neviditelný příkrov

nad městem do dneška. Nikdo nechápe, proč vítr ještě smrt neodvál, proto ti zvědové."

Boths neměl ve zvyku příliš mluvit, ale Kierkovi přejel mráz po zádech. Co se schumelilo před pěti lety, dotýkalo se přímo jeho. Při havárii totiž křižoval po obloze jako ohnivá koule a měl co dělat, aby se jakžtakž odpíchnul alespoň na orbitu. Takže se stal nebeským znamením s takovýmihle důsledky? No nazdar. Komise pro karanténní planety pořádně protáhne nosy, že ovlivnil zdejší dějiny! Ovšem co ta skříinka?

Boths kladl přílišný důraz na její podivuhodnou moc. Sakra, že by někdo před Kierkem zanechal jádro pohonu nebo skutečně kus arzenálu?! Ale tak dlouhá účinnost... Ačkoliv se to nezdálo možné, dusno v lokále zatím houstlo. Snad kvůli Kierkově nepatřičně vyholené tváři, svítící jako olejový kahánek. Měl sice dost rozumu, aby do neznámých prostor nelezl bůhvíjak bohatě oblečen, nicméně čistota dvoudenní košile tu vydráždila maníky dostatečně.

Zíraly na něj všechny oči, v párech i jednotlivě. Mlsný výraz měl i slepec s třístrunným brnkátkem. Boths nenápadně odhrnul roztřepený plášť. Dýky se dvěma pistolemi za širokou šerpou místní životní prostředí poněkud osvěžily. Kierk přítele následoval a ledabylá elegance pohybu udělala ještě víc. Vytušili, že všechny zbraně zahlédnout nestihli.

V narvané hospodě měli okamžitě dost soukromí i pro hlasitý hovor. Přiklátil se chlapík, předstírající ochotnou obsluhu. Utíral poplivaný stůl, snaživě cenil v úsměvu poslední čtyři zuby v rozežraných dásních a se zlomkem jakéhosi tácu předváděl, že urozené panstvo umí též obsloužit. Kierk se zamračil při představě následného, Bothse přepadl záchvat podivné dušnosti. Hostinský právě umístil plivanec na dno pomačkaného poháru. Smradlavým hadrem vypucoval nádobu do vysokého lesku před závistivými zraky okolí. Vážil si hosta.

Nezbylo, než snahu ocenit. Kierk nalil do vycíděného plecháče kořalku, nabídl příčinlivému chlapíkovi, ba dokonce ho poplácal po zádech. Sám si zavdal přímo z hliněného džbánu. Tak dobře uleželou pálenku by ocenili i u královské tabule! Hodil na stůl dva stříbrňáky a podal Bothsovi příruční placatku.

Ted' se mohl bavit on. Princ Boths skutečně vypadl z role, nepochopil hned svou povinnost. Nijak často necvičil přelévání do úzkého hrdla. Jeho tlapy dovedly mohutnou sekerou připravit pět chlapů do klobás, pistolí střelit mezi oči, ale jemnější práci zásadně nechával jiným.

Zatím Kierkovu pozornost upoutalo stvoření, postrkované od jednoho chlapa ke druhému. Jednoruký podmračený obejda je nabízel k potěše marně. Všichni se s větším nebo menším odporem odvraceli. Divné, v příšeří svítily dva zlaté pruhy na čele. Slavný znak šlechtičen Džoretu. Tudíž se tu nabízel tvor, o něhož by v životě žádný z vagabundů nezakopl, a hledme, žádný zájem?! Vždyť všichni přišli kvůli džoretskému sídelnímu městu! Proč neskočí po ženě, která jistě zná umístění důležitých budov, možná i klenotnice?!

Kierk postřehl, jak několik mužů zpočátku zbystřilo. Potom se však odvrátili s o větším odporem. Co na ní je? Boths konečně placatku zavřel a sledoval směr Kierkova zájmu. Zasyknul překvapením.

"Ty tomu rozumíš?"
"Pozorně se dívej, až bude u nás. Je pravá!"

Na víc nebyl čas, mrzák si všiml urozeného pána a smýkl dívkou k nim. Jakýsi pozůstatek šátku přitom spadl na zem a odhalil neskutečně zcuchané zrzavé vlasy. Pod nimi dětský obličej, zapadlé hladové oči. Jak jimi ale uměla blýsknout! Kierk div nevykřikl. Tahle hrůza na vředovatých nohách?! Sladce se usmála, Kierkův žaludek z toho udělal veletoč. Smyslně odhalila strupatý hrudník a prsty přejela po stružkách zaschlého hnisu. Vznešený pán by se namouduši ochotněji napil z vypucovaného plecháče! Pořád lepší než tohle. Včas zachytil Bothsovo mrknutí. Ovšem, vždyť ještě před minutou...! Sakra, telepatie?! Skočil na ni jako zelenáč. Je dobrá, sakra dobrá. Přimhouřil oči, znalecky prohlédl nabízené zboží a pomalu vytáhl stříbrňák. Popásal se na rostoucí hrůze v dívčíných tmavých očích, roztočil minci po stole. Děvče pokleslo v kolenou.
"Celou noc."

Putyka ztichla, obejda skočil po výdělku. Kierk hodil Bothsovi plášť, aby zahalil ohromenou dívku a pokynul, aby ho následovali. Venku obejdovi slíbil, že krásku

přivede a nasedli na sjuty, zdejší obdobu jezdeckých zvířat. Konečně si budou moci s Bothsem nerušeně promluvit. Ke všemu jim náhoda přihrála to děvče z Džoretu, snad něco o paláci prozradí.

Ta malá seděla před Bothsem zvadle, zase v původní podobě a tvaru. Ten obejda byl pěkný hlupák, že její schopnosti nevyužil líp. Prodávat telepatku! Blbec křížený s hovadem takového kalibru se skutečně jen tak nevidí! Ale pročpak mu to vůbec dovolila?! Kierk po očku zkoumal hromádku špinavých hadrů, z níž čouhaly dvě vychrtlé nohy. Chudák holka! Ta trocha pohodlí, co ji na statku čeká, bude jako pohádkový sen. Docela rád by ji povzbudil vlídným slovem, ale Bothsovo pozdvižené obočí varovalo. Choval se tedy dál sebevědomně a vezl kořist bez pokusů o důvěrnosti.

2.

U vrat kruhové usedlosti je vítal místní borit. Kierkovi se vždycky tyto jednoduché a přitom bezpečné stavby moc líbily. Borité se sice považovali jen za bohatší zemědělce, ale zároveň byli jakousi nejnižší šlechtou. Posílali syny ke královu vojsku a v jejich statcích se ukrývali chudáci z okolí, žijící v zahloubených chatrčích.

Kierk se mohl prokázat královským znakem na zlatém řetěze a tak se tu ubytoval již včera. Ohlásil příjezd svého člověka, ale ani třetí osoba nevzbudila nemístnou zvědavost. Oddanost tu byla na prvním místě. Kdo hostil muže se znakem, hostil krále. Teprve robustní žena, dirigující rychlé lití horké vody do koupací kádě, nesrozumitelně drmolila svůj údiv a možná i pobouření. Kierk se nedivil. Měla posloužit důležitému pánovi a teď přijde TOHLE! V určitých směrech nebylo dívčiny telepatie ke znechucení nijak třeba, postačil čich. Špína se z děvčete dala doslova loupat. Kierk proto nejenže džentlmensky oželel lázeň, ale uposlechl i němé prosby a poručil, aby děvče nechali o samotě. Vzal ze svého vaku čistou nabíranou košili a položil na tlustou pokrývku nízkého lože.

"Dopřej si veškerého pohodlí. Donesou ti jídlo, po koupeli si odpočiň. Chci znát tvůj příběh, nic víc."

Když zavíral dveře, stála mezi ložem a a kádí, jako by chtěla všechno najednou. Soucitně se usmál. Třeba si vzpomene, co je lepší udělat, dřív, než jí voda vystydne... Rychle seběhl po schodech do hlavní síně.

Tenhle borit Nilben se Kierkovi náramně zamlouval. Sotva bylo vybráno něco lehčího k jídlu pro tu malou, už si ke dveřím nesl stoličku ramenatý mladík, Nilbenův syn. Stejně tak se kolem dlouhého stolu, kde Kierk rozebíral situaci a popíjel s Bothsem, nemotal nikdo kromě pána domu. Ostatně ten byl pozván, aby nad napěněnými džbány přispěl vlasdní radou a zkušeností. Zdejší člověk zná přece nejmíc.

Borit byl skutečně dokonale informován o průběhu hlídkování v nálevně. Dnes je to už pátý den, co se vyhlíží Pikrenovo znamení kouře z Džoretu. Dokud vylosovaný nešťastník žije, udržuje a přenáší oheň. Pikren skutečně posílá kouřové signály dál, pořád se hýbe. Nikdo nemá strach, že by si vylosovaný odvážlivec nabral zlata a ostatním se vysmál. Ještě nikdo se nevrátil, ještě nikdo ani nedosáhl paláce. Minulý rok se dým začal vracet asi tak od velkého tržiště, ale zůstal na půli cesty ke hradbám. Šestého dne byl konec.

Prý jen v čase výročí uvalení kletby lze do Guarnaru vejít. Vítr totiž téměř nevane a duše mrtvých odpočívají. V každém případě se mizerové zítra nebo pozítří rozlezou tady po okolí. Nilben už dal vědět všem potřebným, aby přišli do bezpečí. Se západem slunce přibyde do usedlosti padesát nových obyvatel a všechna jejich zvířata. Na jednu stranu byli varováni včas, ta holota se sem sjíždí pořád ve stejnou dobu, ale zarputile jsou u svých políček do poslední chvíle. Nilben rozmrzele krčil rameny, ale Boths na Kierka mrkl: ani tenhle sedlák není o moc lepší. Kdo dává zemi svůj pot a krev, neodloučí se od ní zbytečně na jediný den a sklídí, co se dá.

Kierkovi moc dobře nebylo. Ačkoliv stopy v pověstech vypadaly velmi matně, stále zřetelněji mu, , vyplýval původ podivné skřínky, jemně řečeno, odjinud. Pěkná prasárna, ať to tu nechal kdokoliv! Kierk byl průzkumník, který právě potkal prioritu své služby. Musí eliminovat nebezpečí pro civilizaci bez ohledu na svoje vlastní. Hm.

Velice se těšil a hlavou mezitím neškodně procházela vyprávění jeho společníků o džoretských hloupostech. Pardon, zvycích. Prý mají jakousi zvláštní hierarchii, čistotu

krve značenou zlatými pruhy na čele. Božskou vládnoucí vrstvou příšlou odnikud a uctívané znamení původu v podobě bílých vlasů. No jistě, klasická snaha trosečníků nemísit se s domorodci a jednou se snadněji dostat pryč. Pro místní tajemno, magie a čáry, pro vesmírnou poletuchu banalita.

Kierk se už hlavně viděl v akci. Bude to muset odvézt. Deaktivovat zářič neznámého původu, no maucta! Je horší tohle nebo následná piplačka s hledáním stop? Neměl rád studium pramenů a luštění zápisů. Těch bude! Někdo se jim tady kdysi ilegálně uhnízdil a na Kierka teď zbude nejhorší nádeničina, jakou si vůbec dovedl představit!

Že se tu fláká on sám, klidně obhájí i na Shromáždění. Byl trosečník, zvládl existenční minimum zapojených domorodců, vizity dělá pouze kvůli materiálu. Dokonce se mu povedlo něco tak geniálně elegantního, jako bylo první přistání v posvátném háji, kam smí jen Bothsův otec, král a velekněz v jedné osobě!

Kierk byl pro ostatní zdejší lidi dobrodruhem bůhví odkud a pozor, přítelem následníka. Měl otevřené všechny dveře, které potřeboval. Jo, tohle všechno zatím vycházelo. Na druhou stranu se ale právě dozvěděl o Guarnaru... Asi aby se nenudil. Bylo tu zkrátka až moc hezky. A když sem občas sestoupil, rád užíval života. Je taky jenom člověk, ne?

*

Snad by měl přece jen věnovat pozornost šílení s pruhovanými královnami. Buď bylo opravdu tak složité, nebo měl zdejší alkohol drsné účinky, svítalo mu až napotřetí. Takové sektářství nepamatoval v žádné známé kultuře. Čistá krev! Na vrcholu královna a král, co mají jen dcery. Chlapci umírají jako mimina. Celá staletí. Pěkně mu to hned zasmrádlo obětním rituálem. Nikdo nemluví o předávání dědictví v podobě vědomostí nebo techniky, pouze o likvidaci mutantů nebo zvrhlém sektářství. Jak je to dál?

Teprve další generace, vnuci a vnučky, jsou novými panovníky a jejich rádci. Což obnáší čtyři zlaté pruhy na lebce. Jejich potomci mají jen tři a kdo nebude v užším výběru, dostane v další generaci jen dva. Zato má větší výběr partnerů. To už se pruhují zásadně jenom ženy. Dokonce prý měli v Guarnaru úředníky, kteří sledovali a vyznali se ve stupni vznešenosti neuvěřitelného množství kast. To už se radši měli

drbat za uchem palcem u nohy, bylo by to užitečnější. Kierk se to ke své ohromné radosti dneska musí všechno naučit, pochopit nepochopitelné a zaznamenat. Boths byl vysvětlováním taky pěkně utahaný a ani Nilben už nevypadal nejčerstvěji. No, snad víc ukáže analýza Kierkovým SIN.

Než pronikli hrůzami hierarchie, zešeřilo se. Stále častěji kolem pobíhali Nilbenovi lidé a ze dvora byla slyšet zvířata. Ovšem, sousedé se stahují do bezpečí! Kierk požádal o vodu a nenápadně nastavil svůj SIN k vystřízlivění. Škoda pití. Během pěti minut mohl navštívit i admirála. Měl však mnohem skromnější plány, vydal se za takzvanou Woben. Čili džoretskou šlechtičnou.

Bylo tam ticho, spala. Boths vešel hned za Kierkem a náhle ho chytil za rukáv. Nilbenova zvědavého syna posunkem vykázal ven a s prstem na rtech Kierka upozornil na lůžko. Nebylo tam nic divného, drobné tělo dívenky se ztrácelo pod houní... Á já! Kierk musel přistoupit o krok blíž, vyjevený jako jeho přítel. Viděl to také. Holou lebku až k temeni, kde na hranici vlasů světélkoval čtvrtý, královský pruh! Díky mizernému osvětlení jedinou lampičkou mohl sotva přesně určit barvu té jemné záplavy na polštáři, ale pokud byla tmavší, než lehce nazlátlá, ochotně by Kierk zkusil kousnout do vlastního ucha.

Boths už ho táhl ven. Zkušenému bijci vzal strach doslova barvu z tváří. Přestávala legrace, Kierk jeho reakci nepodceňoval. Sakra, jak může mít čtyři pruhy, když se mluvilo o proklínajícím docela mladém královském páru?! Není vnučka ani nová královna, nemá nárok na víc, než tři pruhy! Nebo u piva zblbnul?

"Tjara... Museli ji narychlo vysvětit... Jedině Tjara!"

Víc srozumitelných slov už Kierk z přítele nevypáčil. Nilbenův syn vykulil oči a i se stoličkou se odsunul o dva metry dál. Kierk pokrčil rameny a chtěl se vrátit. Když Tjara, tím líp. Nová královna... jsou přímo u pramene. Boths ho znovu zachytil. "Neučili ji, nestačili, může se leknout... Umí zabíjet myšlenkou!"

Hm, hezký. Kierk si opravdu musí dát pozor na zdejší pivo. Jak mohl zapomenout na nebezpečí mimovolné obrany telepatky? Přikývl, očima naznačil přespočetného. Boths řekl chlapci na stráž, aby zmizel. Potom se sklopenýma očima sklonil hlavu

vyřkl

pokornou

prosbu:

"Jestli můžeš, pomoz jí. Prosím."

Kierk povzdychl. Byl poprvé žádán o nějaký zásah pomocí svých kouzel "odtamtud". Boths vědomě porušoval jejich úmluvu. Ale proč, koneckonců, ne? Tjara je tady mimozemšťanka a průzkumník jí může být plně k službám. Obnažil tedy chránič předloktí se zabudovaným obranným systémem a SIN. Boths se ulehčeně zazubil a oddupal dřív, než mu bylo nutno říct. Nastavení parametrů netrvalo dlouho. Nařídil děvčeti, aby se probudilo a přijalo návštěvu. Pro jistotu uzavřel vlastní mysl za silný štít a otevřel dveře.

"Ale no tak, že se té blešárny ještě můžeš dotknout?! Přede mnou nemusíš předstírat!"

Skutečně zkusila proti Kierkovi nějaký útok, lehce to ťuklo do štítu. Potom se sklopenou hlavou stáhla svou zplstnatělou paruku. Bylo mu jí skoro líto. Vychrtlá na kost, pod očima tmavé kruhy. To hnusně řvavé líčidlo předtím mělo smysl, zakrylo, jak je doopravdy zubožená.

"Teď poznáme, kolik máš sil a jak ti pomoci z nejhoršího. Toto je kouzlo z větší dálky, než přišli tví předkové."

Trhla sebou, ale přijala jeho dotyk. Opatrně jí připnul chránič s přístroji a pro jistotu blokoval její schopnosti. Ihned to poznala a zamračila se.

"Na tvém místě bych zkoušel víc úsměvů, vypadáš strašidelně i bez mračení. Co kdyby ti to zůstalo?"

Jak jde o vzhled, chytne se každá. I v kostřičce byl dostatek ženské marnivosti, aby radši schlíple čekala věci příští. Samozřejmě, silná podvýživa. Ale k tomu čerstvé podlitiny, dlouhé šrámy napříč zády... Ten hajzl ji mlátil! Proč se nebránila?

"Na nic nebudeš sahat, najíš se a budeš spát! Kouzlo ti vrátí sílu a ráno uvidíme. Dobrou noc, Tjaro."

Otočil se a chtěl odejít.

"Tjara."

"Cože?"

"Oslovují mne Tjara. Pouze tímto tvarem. Jsem Woben, šlechtična."

"Jak myslíš, Tjaro. Sice jsem myslel, že jsi spíš královna, ale nevadí. Nesahej na můj chránič a dojez všechno, co vidíš na stole."

Nebylo to od něj možná moc zdvořilé, ale na zdlouhavé tanečky kolem malé holky neměl náladu.

*

Na chodbě hlídal Boths osobně. Fajn, Kierk neměl příliš čisté svědomí ohledně zapůjčení SIN. Jenže bez něj by ta malá nevydržela přesun ke králi. Kierk nepochyboval, že to následník navrhne a nemýlil se.

"Neměli bychom prozradit, kdo jsi? Co mě se týče, ulevilo se jí už jen při poznání, že jsem odjinud. S tebou by byla ještě jistější." "Ne, dokud nejsme v paláci. Tjara je příliš svázaná poslušností, jinak by nedovolila tomu chlapovi ani jeden dotyk. Nepůjde s námi, musíme jednorukého najít."
"To se dá zařídit, aby Woben se čtyřmi pruhy snesla i bití?!"

Boths stiskl rty. To jednoruký hovado bude mít honičku, aby z něj nebyla sekaná! Ráno vyslechnou děvče, lapnou jejího "pána" a pojedou do Uporamatu. Kierk pomalu uvízl ve zdepolitických úvahách o budoucnu. Bothsovi se nabízí skvělá příležitost! Neměl teď zrovna dost urozenou manželku, i když jeho smutek vdovce dávno rozptylovalo nějakých sedm krásek. Tjara by mu přinesla celý Džoret. Navíc ho zaujala, natolik už Kierk svého hromotluckého přítele znal.

Nilben přivedl Bothsova muže. Pikren už podal zprávu, ve městě pokladů stále vládne smrt. Dobrodruzi se rozlézají po okolí a asi dvacítko si hodlá zklamání osladit přepadením očividně bohatého cizince. Jednoruký je s nimi. Kierk na potyčku chuť neměl, ale Bothsovi zasvítily oči. Takže na zbylých šestnáct mužů princova doprovodu dál asi čekat nebudou... Sakra, copak musí Kierk při tomhle výsadku použít veškeré systémy, co s sebou bere?! Brblal zbytečně, to si hned uvědomil. Boths by přece nesouhlasil se zneviditelněním, ten se přímo třese na staré dobré krvavé řešení! Dobrá, ať si tedy užije a události pokračují podle zdejších zvyklostí.

Nilben sám hned nabídl doprovod čtyř mužů, takže počty hned vypadaly nadějněji. Snad postačí pouze nenápadné ochranné pole. Tjara se ubrání sama, pokud pochopí, na které straně stát. Ráno tedy Kierk zkontroloval královničku a byl celkem spokojen. Vypadala mnohem líp, i když její postavě (nebo jak tu trosku nazvat) hodně pomohly dobré tři vrstvy hadříků. Chodící stín se změnil na pohyblivou kupku barevných pláten. Beze slova Kierkovi nastavila hubeňoučké předloktí, aby odepnul svůj přístroj. Stručně nastínil věci příští.

"Musím poslechnout Sadnira, jak otec přikázal," hlesla. Moc nadšení v tom nebylo, ale Boths ji odhadl přesně. Poslušná až ke krajnosti! "Jednorukého? Toho mizeru, co tě prodával?" "Zachránil mne, je to můj muž." "Skutečně?! Se vším všudy?"

Zrudla a zavrtěla hlavou. Potom zajímavě vysvětlovala cosi kolem svatého závazku a přísahy, ale Kierk ji přerušil.

"Pokud nás napadne, spáchá zločin. Když bude požadovat tvůj návrat, vezmeme ho s sebou. Chci znát tvůj příběh a teď nemáme dost času."

Napřímila se a pohrdavě ho přejela pohledem.

"Také potřebuješ naše zlato? Zabije tě bílý prach, staneš se jím jako všichni ostatní! Nestačíš hrábnout po jediném drahokamu!" "Podívejme, copak víš o bílém prachu? Pověsti mluví jenom o kouzlu! Skutečně mi budeš užitečná."

Zatímco Tjara nevěděla, co mu odseknout nebo jak si ukousnout svůj příliš sdílný jazyk, Kierkovi se dělalo nanic. Ta věc měla účinek, o němž v životě neslyšel! Sbohem, příjemná dovolená, srandičky a popíjení!

"Tak ještě jednou, abys pochopila, co se bude dít. Jedeme do Uporamatu a ty s námi. Sadnira buď sebereme cestou nebo přijde sám. Dám tě do pořádku a budeš mít pohodlí, jaké přísluší tvému postavení. Mně jedinému potom řekneš všechno, co potřebuji, abych odvezl skříňku smrti. Nepatří do tohoto světa a mým úkolem je takováto nedopatření napravit!"

Bylo-li to vůbec možné, zbledla. Hladově velké oči strach ještě víc rozšířil.

"Zemřeš, copak to nechápeš?!"

"Díky za povzbuzení, skutečně ho budu potřebovat. Jestli jsi už připravená, vyrazíme."

3.

U brány již netrpělivě přešlapovalo devět štíhlých sjud. Byla to krásná zvířata, ne zrovna rychlá, zato vytrvalá. Jenom jedna nesla jakési sedlo, protože ženám zvířecí pot neprospívá. Kvůli dlouhé cestě musela dnes tato zvířata strpět ohlávky, ale vidina dobrodružství je dostatečně nadchla. Tohle se Kierkovi vždycky líbilo: Na svých výpravách si užil s mnoha tvory svoje, ale možnost takovéhle domluvy nikde nepoznal. Zdejší dobytčata žila s lidmi jakoby na základě jakési dávné dohody. Nikdy nebyla poutána ani násilím krocena. Dávala lidem mléko, vozila je, strpěla požívání masa zemřelých druhů. Na oplátku využívala pohodlí péče a zábavu, jakou byly nekonečné potyčky lidí. Nesouhlas vyjadřovala plivanci nebo kopáním. Strefila se vždycky.

Kierk nastavil svou ruku k očichání a podíval se sjutě do očí. Spokojeně přikývla, vycítila obdiv a respekt. Když nasedl, stali se jedním. Pokud se něco strhne, bude s ním sjuta bojovat do posledního dechu. Dva dny! Jenom zoufalec mohl doufat, že se Bothsovi nenaskytne alespoň jediné bojové rozptýlení. Obejdové určitě nepočkají ani těch několik hodin do setkání se zbytkem družiny! Jak tak Kierk pozoroval zálibné ověřování řemenů, na nichž bylo upevněno pouzdro s Bothsovou sekerou, nastane co nevidět klasická příprava guláše.

Bohové samozřejmě vyslyšeli touhu následníka, protože sotva zmizel průvod z dohledu dvorce, zašustila tráva vedle stezky. Bothsův muž vepředu zlehka hvízdнул a sjuta se otočila zpět. Jezdci obklopili Tjaru a poté již nastala běžně nepřehledná mela.

Každý z nich odrážel dva protivníky, někdo třetí mu skákal na záda, další je zkoušel chytit za nohu, paži nebo cíp šatů a stáhnout dolů. Sjuty kopaly kolem sebe a radostně hýkaly. Bylo slyšet skučení těch, co zkoušeli plazení někam pryč a bezruký ochránce

Woben jukal za stromem. Na první pohled to vypadalo asi jako chumel padesáti chlapů v narudlé mlze, ale tak po deseti minutách Bothsovy rozcvičky se vzduch vyčistil. V krvavém blátě leželo pouhých šestnáct celistvějších mrtvol, hromada kousků a pár větví.

Tjara nezapřela vznešený původ ani pár let dobré výchovy. Tu a tam uhnula rozsochatému klacku, špičkou sandálu štitivě odšťouchla potácející se rozpolcenou postavu a hrdě vzpřímená čekala, až se chlapi uklidní. Inu, dáma. Jak ale spatřila "svého" Sadnira s rukou za zády, pokazila skvělý dojem. Okamžitě sjela ze sedla a poklekla před Kierkem, jehož považovala za vůdce. Její sjuta vykulila oči a tázavě se rozhlédla po družkách. Většina mužů udělala totéž. Boths během otírání milované sekery zavrtěl hlavou a Kierk tedy pokračoval ve hře.

"O tvém muži rozhodne někdo jiný, jedeme dál!"

Milovaný manžel jenom odvrátil hlavu a odplivl do úctyhodné vzdálenosti. Kierkova sjuta zvedla hlavu a opovržlivě plivla ještě dál. Zvířata hravým tanečním krokem minula zajatce a sem tam šlehla ocasem těsně u jeho tváře. Kierk poprvé viděl, co tady znamená člověk beze cti. Svou sjutu uznale pohladil po krku. Odpoledne konečně potkali zbylých šestnáct Bothsových mužů a Kierkovi hned bylo veseleji. Nerad zapojoval osobní ochranné systémy a držet se opodál v bojích nemohl. Přinejmenším sjutám by to nevysvětlil.

Tjara byla strašlivě unavená, odmítala s ním hovořit, ale Bothsovi projevovala velkou důvěru i vděčnost. Očividně byla spokojená, že na někoho umí zapůsobit. S Bothsem si mávala podle svého. Kierk té její únavě určitě mohl věřit, zvláště, když v noci otevřel oči a ti dva spolu seděli u ohně! Někdy nad svítáním Woben usnula, ale Boths dřímá jen zlehka. Opírala se mu o rameno a obr hned vypadal jako pověřený tím nejdůležitějším úkolem v celém vesmíru. Na každého jednou dojde, přítelíčku...

*

Sadnira v noci opatrovaly všechny sjuty a podle toho páchl. Mělo to přesto jistou výhodu: Byl během pochodu uvázán na dlouhém provaze, takže mu již nehrozila stále přizívovaná slabost ze sjutích pšouků. Moč z něj během celodenního pochodu poněkud vyvanula. Kierk by se ale nejradši obrátil a zmizel. Nijak netoužil po slavném

návratu ke králi. Už aby vypadl a celou věc měl za sebou. Palác v Džoretu má podle pověstí tisíc místností, prohledat ho bude k zbláznění. Kierk nutně potřeboval Tjařiny informace a místo nich musel pozorovat vrkání Bothse. Pozorovat, to ještě šlo, stačilo odvrátit tvář, ale slyšet...! Navíc jim tady nastal sedmý den třetího týdne, zasvěcený meditacím o životě předků. Když Kierk zkoušel vyzpovídat Sadnira, byl z něho rázem nejzbožnější meditačtor tohoto světa, ne-li vesmíru. Nerad se tedy smířil s čekáním.

4.

Po příjezdu Tjara požádala osobně krále Matsebu o důvěrné slyšení. Starého pleticháře mnoho věcí z míry nevyvedlo, jen pozvedl obočí. Boths to měl, zdá se, po něm. Král zachytil Kierkovo i Bothsovo přikývnutí a souhlasil. Tjara při audienci vyzkoušela další efektní číslo: Vrhla se všemocnému vládcovi k nohám a za svobodu Sadnira nabídla cenu nejvyšší. Samu sebe, Woben a dědičku Džoretu. Ani dramatické odhalení čtyř zlatých pruhů s Matsebou nehnulo. Pokrčil rameny.

"Děvenko, tvoje prosba mířila špatně. Snad budeš mít víc štěstí u mého syna. Zkus to znovu."

Zpoza záclony vystoupil převlečený a upravený Boths, ale vyjevené Tjary si jakoby nevšímal.

"Tomu pacholkovi umožním jedinou milost: Pokud nezemře na mučidlech, dostanou ho sjuty na hraní. Nikdo nesmí vztáhnout ruku na tak urozenou osobu!"

Napětí udělalo své. Tjara s pláčem slíbila všechny podrobnosti o smrtící skřínce, cokoliv. Nebylo to zrovna nejvhodnější místo ani čas ke zpovědi, protože starý král ihned zastříhal ušima, ale Boths přivolal Kierka. Možná potřeboval hlavně podporu, z usazeného děvčete byl velmi nesvůj, přitom musel zůstat tvrdý. Věděl, že pouze tím dokáže z Tjary vytáhnout podrobnosti o pochybném manželském svazku, který mu už nesnesitelně vadil.

Konečně ten propletenec mohli rozmotat: Tak jako bylo samozřejmé, že Tjara jakožto nevěsta příslušníka zrádcovské rodiny, čítající nějakou tu stovku lidí, půjde na smrt s ostatními, musela na slovo poslechnout otce, který vymyslel její záchranu.

Sadnir prý býval velmi oddaným a věrným služebníkem a král mu v nouzi svěřil svou dceru. Oddal je svatě, to znamená na jakousi dobu určitou, do Tjařiných sedmnácti let. Měla Sadnira ctít jako každá manželka, třeba i život za něj nabídnout, čehož by on ovšem neměl zneužívat.

Každopádně se konec svazku, tedy vyhledání Tjařiných příbuzných, nějak Sadnirovi vytratil z paměti. Zlato rozházel už dávno, při nějaké krádeži mu usekli ruku a podruhé i předloktí. Svou svěřenku bil a ona se neodvážila nejmenší obrany. Snad proto zapomněl na schopnosti Woben. Příšerně důsledná poslušnost a zachování cti byla podle Kierka spíš k vzteku než k obdivu, ale Boths to vnímal jinak. Klepal se nejen vzteky, ale také úžasem a obdivem.

Pro Kierka to celé pouze dokazovalo všekosmickou dívčí naivitu a romantické představy o životě, ale zdržel se hlasitého hodnocení. Možná to Tjaru někdy přejde. Přes všechnu svou svatost se alespoň špičkami dotýká země. Když spočítali, že její svazek skončí během necelých dvou týdnů, očividně jí spadl kámen ze srdce a zářivý pohled, vyslaný k Bothsovi, by rozžhavl i zmrzlé jádro komety. Boths něžně vzal Tjařinu ručku do svých tlap.

" Služebné tě odvedou do ženské části mého domu. Tvůj slib nebude porušen, ten chlap může v podzemí klidně hnít až do posledního dne. Odpočiň si a potom vysvětlíš Kierkovi, co potřebuje vědět."

Sotva zmizela, povzdech prozradil Bothsovo rozpoložení a jeho otec podruhé významně pohnul obočím. Kierkův potvrzující škleb Boths zaznamenal a bodrou herdou do zad přítele poslal na druhý konec místnosti. Stydlivé červenání princátka ovšem i za ta naražená žebra stálo. Král si mnul ruce jako po bůhvíjakém výkonu a chyběla jen klenoucí se duha.

5.

Než se ochota královské rodiny rozplynula v růžovoučkém snění, vypáčil Kierk ze Tjary všechno, co si pamatovala. Proč jenom bývala takové vzorné děťátko! Kam nesměla, tam ji ani nenapadlo se podívat. S takovou Bothse asi moc dlouho omamovat nebude. Její problém. Ostatně, možná je Kierk moc přísný. Po ženách se

tady chce přece jen něco jiného, než individualita. Jestli zvládne porodit pár synů, bude velebena ještě po staletích.

Kierk si načrtnul plánky, znovu je s Tjarou prošel, vyslechl bez úspěchu Sadnira, promyslel několik postupů a cítil se stále mizerněji. Nadešlo loučení. Boths byl instruován, kdy a jak začít obsazovat území Džoretu, jak hlídat vstup do samotného Guarnaru a tak dále. Tjaře se Kierkův úmysl nijak nezamlouval, zírala na něj jako na reka dávných bájí. Nebo na sebevraha. Velmi povzbudivé a osvěžující. Vliv několika hodin působení Kierkova SINu byl znatelný. Tjara rozkvétala, už bylo vidět cosi jako ženské tvary a půvab. Kierk neodolal a pošádil ji: "Odstranění cizích vlivů se týká i lidí, Tjaro. Najdu tvůj národ nebo ti umožním život ve své společnosti."

Vmžiku se přitiskla k Bothsovi a její zděšení přímo zabubnovalo do ochranného štítu. Kierk sotva skryl úsměv a Boths potěšeně zvedl obočí. spokojeně blýskl zuby, ochranitelsky objal děvče kolem ramen a Tjara hned pookřála. Kierk se mírně uklonil.

"Beru ovšem do úvahy, že jsi tady poslední zástupce takzvaně čisté rasy. V Uporamatu se o tebe dobře starají, zotavuješ se velmi rychle. Dokonce bych řekl, že jsou vidět první známky krásy. Ano, nepochybně budeš patřit mezi ženy, považované za hezké většinou ras, které znám! Není důvod, abych tě odsud odvezl, pokud odpřisáhneš, že kromě svého nároku na trůn opustíš všechny zákony, řídící život Woben. Tvé schopnosti nahlížet do cizích myšlenek může usměrnit některý ze zdejších čarodějů. Také o tom leccos vědí."

Bothsovi očividně zapalovalo pomalu, zatímco Tjara chytla Kierkovu ruku a přísahala, že bude tou nejvíc obyčejnou ženou, jak to jen dokáže. Bothsova pravice je oddělila.

"Myslím, že nikdy nebudeš obyčejná, Tjara."

Neprotestovala, vinula se k němu jako... no, Kierk musel pryč, z růžové mlhy a červánků velmi znervózněl. Mávnul rukou a končil: "Povoluju tuhle jedinou výjimku ze tvé přísahy. Pro Bothse si buď zvláštní, jak chceš. Se svatbou na mne nečekejte."

Nevypadalo to obtížně. Tak se ovšem zpočátku tváří kdejaký průšvih. Kierk zakroužil nad střechami paláce a ihned objevil kruhový otvor nad svatyní. Přistál o několik metrů dál a nejdřív dovnitř spustil malého sběrače. Byl to notně otlučený robotek, ale Kierk na něj nedal dopustit. Podle něj se zcela vyrovnal nejnovějším super extra flexibilním tentononcům. Kierk zatím v pohodlí ptéry sledoval, jak robot zaklapl víko malé skříňky. Byla napohled obyčejná, naprosto nevinná. Vyřezávané ozdoby na jehlanovitých stěnách by spíš ukazovaly na šperkovnici. Nic výhrůžného, varujícího, natož vysvětlujícího. Přístroje ukázaly pouze záření neznámého původu, což čekal. Po zemi okolo vysoké nohy podstavce, kde teď stál bezpečnostní kontejner, ležely závěje bílého prachu.

Kierk polkl. Kolik lidí tu tehdy mohlo býtnamačkáno?! Stovky? Sběrač strčil skříňku do kontejneru a poslušně z bílého prachu tahal některé předměty. Opasky, spony, propracované zlaté helmy, kryjící vysoká vznešená čela Woben. Další a další šperky, zbytky látek a sandálů. Na všechno ovšem sběrač nestačil. Chybělo mu dostatečně dlouhé rameno, aby dosáhl na svitky, uložené ve výklencích. Kierk ale potřeboval právě ty. Tím spíš, že nevěděl naprosto nic o neznámé zbrani ani po sběračově ohledání. Tjara Kierkovi sice řekla, kde leží nejstarší prameny, ale robotek se přes všechno úsilí nechytal. Kdyby alespoň mohl strhnout ty police! Kdepak, držely dobře.

Kierk byl sice už z orbity navlečen do pětivrstvého Ochránce nejbezpečnější řady, ale až doteď doufal, že se v neohrabaném hacafraku nebude muset promenovat ani po střeše. Natož někam sjíždět po lanku! Nebyl by to ovšem on, Kierk, kdyby si neměl vychutnat každý detail. Vyzvedl sběrače i kontejner se skříňkou a izoloval nebezpečný náklad podle předpisů. Teď osobně nastoupil on, výkvět vesmíru a vrchol veškerého snažení přírody.

Než se spustil do horoucích pekel bílé smrti, neodolal a klasicky hodil poslední pohled po okolí. Žádná sláva. Pod modrým nebem pouze nahnědlé stavby, holé dláždění, mrtvá hlína bez trávy nebo keřů. Ze stromů zbyly žalující kusy. Bílý prach tvořil návěje a kromě vzduchu se tu nehnulo naprosto nic. Není nad osamělé průzkumy!

Musí zjistit, co dál, přežít výlet do epicentra a ještě všechno to nadělení odtáhnout alespoň na orbitu. Nemůže tu kvůli jedinému krámu nechat fůru další techniky! Kierk nastavil parametry na komunikaci skafandrového SIN se ptérou. Kdyby zemřel, sběrač ho vytáhne. Musí si ale vybrat dost šikovnou smrt, aby uvedl do chodu také automatiku startu ptéry. Zabezpečovací systémy byly tak dokonale nacpané fantastickými kombinacemi "co kdyby", že v praxi nefungovalo skoro nic. Předpokládalo se, že každý má tolik disciplíny, aby umíral zvolna a zadával příkazy podle posloupnosti. Není nad inkousty! Vymyslí ptákovinu, ale hlavně, že mají splněno!

Tady přece nesmí dojít k autodestrukci. Kierkův nezodpovědný skon by zamořil i vedlejší území. Takto rozpoložen sjížděl průzkumník homolí a ohromně se těšil. Že se jim chtělo cpát až sem nahoru deskové mozaiky! Zdola určitě vidět nebyly. Možná by ty lomené oblouky měl nasnímat, nikde jinde tenhle tvar použitý neviděl... Konečně dole.

Nemusel se v ničem brodit, sběrač podlahu uklidil jako šikovná hospodyňka. Hezky všechno ke dveřím. Škoda, že tahle jeho mise byla poslední! Bude muset do likvidace jako všechno, co se do paláce dostalo. Kierk znechuceně přistoupil k archívu. Tjara si pamatovala umístění nejstarších svitků správně. Ušetřila tím Kierkovi spoustu drahocenného času, protože systém řazení měl jakýsi důmyslný klíč. V rychlosti našel ještě záznamy ze čtyř různých desetiletí. Na místě snímal tyčovým Copymnem, co se dalo a rychle přešel doleva k posledním událostem. Vtloukli to holce do hlavy perfektně, to musel uznat. Projel ještě tři poslední svitky a poslechl varování své intuice, které se tento výlet vůbec nezdál ozdravný.

Opět připnutý k lanku začal stoupat. Copymnem! Sakra, upadl... Špatně upevněný přístroj klouzal dolů. Kierk zapomněl na neohrabanost v Ochránci, ohnal se... Chyba. Chytil sice Copíka, ale zavrával a pohnul deskou podstavce! Zaskřípěl skrytý mechanismus. Do háje! Kierk hned letěl nahoru největší možnou rychlostí a studený pot ho obléval střídavě se vztekem. Jako zuby, téměř zároveň s ním, vyjížděly ty úžasné lomené ozdoby.

Bylo mu divné, že stavba nemá střechu, že Tjara znala jen kousek nebe ve stropě. Teď ji tedy objevil. Tak skvěle a inteligentně, že přitom prchá, aby mu neskřípla zadek! Skočil... a nedopadl podle svých představ. Zuby cvakly, v jinak umělecky velmi krásně vyvedené tlamě uvízla Kierkova levá podrážka. Boty! Tam má o dvě mezivrstvy inertní kapaliny míň! Spadnul ještě na nos, ale kryt přilby už vydržel i přímé střely. Do háje! Přesně takovéhle chyby se vždycky bál. Ty nejbližší totiž stojí nejvíc životů. Vždyť přece viděl ty rámy! Copak je princip kolejí nějak rozdílný?! Měl opravdu co zpytovat, než ho sběrač vysvobodil. Ještě na orbitě se cítil divně rozpolcený: Klepal se v zimnici a dusil horkým vztekem nad svým idiotským postupem.

7.

Palubní systém taky nebyl z nákladu nijak nadšený. Celá ptéra tím hned byla zamořená, samozřejmě i s detoxikační kabinou lodi. Ještě, že Kierk zachoval nejvyšší možnou opatrnost! Ale proč, proboha, je zamořená i loď? Přešel sem přece bez skafandru, po očištění D/K třetího stupně?! Poprvé Kierk pocítil nutnost modlitby, jakou vždycky sledoval jen s pokrčením ramen. Skafandr přece poškozený nebyl...

Teď teprve si mohl Kierk užívat pravého trosečnictví. A až do alelujá! Nemohl dolů, protože neměl čím, nemohl domů, protože nesměl. Nasměroval tedy svou loď, aby osvětlena místním Sluncem zazářila jako čtvrtá hvězda na krku souhvězdí Sjuty a pustil se do oprav. Pořád mu pár věcí chybělo. Musel ale doufat, věřit a promýšlet. Takže ihned plánoval těsný průlet kolem Slunce a odvržení ptéry i s nákladem. Shoří bez následků.

Konec lenošení, záпřah prokáže i perfektní zdraví a vítězství nad možnou nákazou! Operátorské a navigační systémy za pár dní odpovídaly alespoň předmarsovské úrovni pilotování. S tím se dá doplichtit k nejbližším obchodním cestám. Energii loď nabere za letu kolem Slunce. Ještě, že Copíka nemusel Kierk fyzicky přenést, že ho stačilo zapojit ve vstupní izolaci ptéry.

Po opravách odpočíval Kierk svým nejneoblíbenějším způsobem: Nakukoval do starých záznamů. Byl na sebe ale natolik hodný, že podrobnější zkoumání odložil až po kompletním zpracování, překladech a sladění letopočtů. Co se vleče, neuteče.

Prvních osm dnů bylo nejhorších. Asi kvůli poloviční vyhlídce na totální průšvih. Kierk mluvil v duchu s Bothsem, opakovaně se vracel ke svatyni a ke každému kroku na téhle planetě. O své vůli porušil další předpisy a chystal pro budoucí zdejší malou sondu. Ta o něm a divné partě cizozemců vypoví generacím, které dosáhnou orbity.

Vysmíval se kdysi Tjařině citu pro dramatická gesta a teď se musel spravedlivě šklebit sám sobě. Odlétal schválně až v době, kdy mohla stráž upozornit prince Bothse na pohyb nové čtvrté hvězdy. Kierk si dopřál dlouhé nastavení ve světle, takže byl jeho odlet viditelný dobrých patnáct minut. Tam dole právě chápou, že stále žije, ale musí nadobro pryč. V Guarnaru u hradeb už asi vyrážejí první lístky trávy. Je čas na spuštění čtečky.

*

Bylo nebylo, dávno tomu... V nezjistitelné minulosti se tu vylodilo tolik lidí, že se nazvali národem. Vnitřní nesoulad je poněkud zdecimoval. Svitky mluvily krásně, ale pouze opisně. Kierk hádal, že se prostě svižně podřezávali jako kdekoliv jinde. Co taky čekat u dvou frakcí? Před čtyřmi stoletími sestoupili Bělovlasí do údolí tří řek a ujali se vlády v městských státech Guarnaru a Džoretu. Džoretští vládli moudře, ovšem Guarnarští ještě líp, protože Džoret dost sprostě přepadli a připojili. Svitky psaly o hrdinství a geniální Isti, diktovali je vítězové.

Nastaly problémy z míšení ras po sestupu mezi zdejší obyvatelstvo a najednou si někdo vzpomněl na jakési podmínky čisté krve a zpětném vzestupu na nebesa. Znetvoření a vnitřní vady, neslučitelné se životem, měli jen chlapci. Jejich zabíjení se změnilo v rituál, na který doplatilo pět Tjařiných bratrů. Proč ale byly telepatkami pouze ženy? Jak dělali ty zlaté pruhy v kůži? Svitky mlčely.

Bylo možno vyčíst pouze něco o velikém zasvěcovacím obřadu další královny. Ten trval deset dní a pravděpodobně došlo k předávání nejdůležitějších informací osobním kontaktem. To Tjara nemohla stihnout. Kdoví, jestli zná alespoň tajemství těch svých pruhů? Hm, co na tom záleží, slíbila být poslední.

Skříňka byla záhadou i pro nejstarší svitky. Přišla s nimi, nejdřív jako tajemství, poté symbol moci a odkaz předků. Kvůli ní Guarnar dobýval Džoret, ale tamější vládce

radši zemřel, než by vypustil smrt na všechny. Jeden z mála slušňáků mezi těmihle dobyvateli. To navíc odpovídalo i nepsaným pravidlům telepatických ras.

Kierk nasnímal posledních pět let existence velkého království. Svitky se nečekaně detailně zmiňovaly o podrobnostech života nejvyšších. Staleté normy a předpisy jako složitý tanec svazovaly celou vládnoucí vrstvu. Pochopitelně začalo leccos skřípat. Kdo by taky nadšeně doprovázel královnu na smrt? Slušelo se, aby příliš nepřekročila šedesátku a s ní se zpěvem na rtech odešlo asi dvacet věkově nejbližších příbuzných.

Poprava Tjary by celý tento spletenec rozetla. S ní by skončilo odříkání, čistota krve, sňatky v kolébkách a tresty za poměr s domorodcem stejně jako tvrdé zákony oddanosti. Kierkův slalom na obloze byl první vhodnou záminkou, po které společnost skočila. Tjařin otec viděl své rodince až do žaludku. Dokonce pochyboval o důkazech údajné zrady Tjařina ženicha. Měl zabít vlastní dceru, aby ostatní žili pohodlně?! Odpovědnost za vraždu královnina bratra podle krále nesli osnovatelé. Vrah z Bělovlasých? Nemyslitelné! Spiklenci dosáhli svého. Podle lidu se vražda mezi šlechtou stala strašným rouháním. Obyčejní lidé se srotili dole pod palácem volali po krvi. Po krvi všech rouhačů, tedy i Tjařině. Provinili se tudíž všichni: Příbuzní, lid, ovšem i královský pár, který milované dceři umožnil uprchnout.

Kierk si živě představoval zoufalé odhodlání člověka, který před zraky všech vypisuje tato slova a královna vedle něj blokuje vnímání telepatek. Všichni dychtivě čekali, že král dceři vyřízne srdce a položí je na truhlu smrti, jak o tom zajisté právě píše. Chápali, že později by už nebyl schopen záznamu. Věřili, že Tjara čeká spoutaná za dveřmi.

Jak jim asi bylo, když král nadzvedl víko? Stačilo jim nějak být? Z dvěstěpadesáti těl zbylo deset čísel prachu. Bez aktivního zářiče se do měsíce vytratí i jeho síla. Skřínka se měla sama už před rokem uzavřít, ale časový spínač selhal nebo ho král nestačil správně nastavit.

*

Mezi průzkumníky se vždycky říkalo, že určenému neujdeš. Tahle smrtící mrcha byla nejspíš už kdysi dávno určena Kierkovi a klidně by čekala dál, věřil tomu stále pevněji. Musel ji vyzvednout on, protože jinak by před několika týdny přihlížel vpádu

lupičů do opuštěného města. Celé tohle načasování je divné. Proč Tjara i poslední zápis hovoří o čtyřech letech, zatímco měla být pod ochranou Sadnira ještě teď? Kvůli možným bouřím a rabování? Nebo měla nejdřív proniknout do města ona sama a nějak tu uklidit?

Král psal o dceři, která se jako hvězda na nebi rozzáří a ujme vlády, pozdravovaná vděčným lidem. Po boku Bothse jí osvoboditelská role jistě taky daleko neuteče. Hrabání v záznamech a porovnávání zabralo Kierkovi další týden. Našel asi tři planety, z nichž mohli předkové Tjary pocházet. Kierk osobně tipoval tu nejvzdálenější, kde došlo k vymření obyvatelstva před šesti nebo sedmi sty lety.

Je tohle odpověď? Pamatoval, jak jim kdysi kolega Ronec líčil přízračná města, rozpadající se vlivem eroze. Nic živého, ani semena v zemi, plankton v moři nebo alespoň viry ve vzduchu. Ronec tady už smrtící záření nezaznamenal. Možná odtud odešel vynálezce smrtonosné hračky s několika nespokojenci. Nebo prostě ukradli nějaký prototyp a spojili se do sekty, zachraňující ostatní. Nebo cokoliv podobného. Svůj svět na cestě do pekel tím jenom zbrzdili.

8.

Dvacátého sedmého dne od výletu do nitra paláce Kierk sáhl po chodidle, které chladlo a svědilo. Bezděčný pohyb ruky v polovině zastavila vzpomínka. Levé chodidlo, levá podrážka. Opatrně obnažil nohu a spatřil na tkanině nohavice šupiny, odloupené z plošky pod prsty. V zrcadle viděl, jak tenká je celá tato část nohy, která bývala chodidlem. Rozpadala se. V duchu zaslechl Tjaru: Bílý prach tě pohltí... Kierku, štěstíčko definitivně odešlo na penzi!

Tolikrát hodnotil události s odstupem, vědom si převahy a možností, které by většině ras připadly zázračné. Ironie, sarkasmus a nadhled Kierkovi pomohly z mnoha bolístek. Kde, ksakru, zůstaly teď?! Byl vycvičen k přesným odhadům a příští dny jeho skvělou formu hořce potvrdily. Včetně toho, že důkladná detoxikace měla omezit každé možné zasažení. Ovlivnila, ale ne zrovna k radosti. Rozpadal se velmi pomalu a při plném vědomí. Po pěti dnech vypustil Kierk druhou sondu. Naštěstí byl tak prozíravý, že už ta první vysílala varovné signály před případným naložením. Ono to

za pár měsíců nebo let nebude mít význam, ale co kdyby ji vyšťáral nějaký natvrdlý lovec trofejí už zítra?!

Kierku, je strašně kruté, že tohle všechno, chlapácký způsob života, všechna ta dobrodružství, nejsou ve skutečnosti ničím víc, než epizodkou. Zrnkem v písku v poušti. Nesmrtelnost se zkrátka zase nekoná...

Kierk spustil nouzový program beztlíže, aby se snadněji pohyboval. Nohy už odmítly poslouchat. Neměly, jak. Končily nad kotníky. Zařídil, aby prach postupujícího rozkladu odsávaly speciální nástavce. Byl někdy rychlejší a vynalézavější? Těžko. Nesměl se ale moc přechválit, zapomněl totiž upevnit pár věcí a uteklo mu pití. Teď mu tyhle drobnosti zpestřovaly plavbu vzduchem. Nechtěl nic zanedbat, ale také nehodlal skončit pomalu a trapně jako troska. Dokud má ještě trup a ruce, zvládne cokoliv! Prověřil zásoby energie, nastavil kurs a načasoval zrychlení. Bude žít do poslední minuty, aby ho nikdo nemohl odklonit.

*

Připoutaný k pilotnímu křeslu jednou Kierk zaznamenal blížící se plavidlo třídy Zet. Náhoda, tenhle sektor běžně neprověřoval. Náhoda, závislá na mechanickém dodržování předpisů, snad právě kvůli brzkému konci. Z Kierka se stal puntičkář, aby si nepřipustil, že by nejradši řval, do všeho tloukl a vytahal z ošetřovny veškeré utěšující prostředky. Svinská náhoda, ukazující vesmírnou praxi v reálném světě.

Výzvědná služba?! Ti asi právě zastříhali ušima. Vzdálenost pět hodin... Nestíhají! Dopřáli mu alespoň kousíček vítězství v téhle podělané misi. Největší hnusárnu vesmíru do pařátů nedostanete, chlapci! Kierk moc dobře věděl, co kluci od Zetek mají v palici: Jak efektivněji vylepšit výzbroj, jak vykrást mysšlenky jiných civilizací, jak dělat ramena - a jak zametet stopy. Ronec by mohl vykládat... Kdyby ještě někde byl.

Začalo odpočítávání, čas na poslední Kierkovu myšlenku. Ne, Tjařiny oči ne. Něco pro zasmání! Třeba ta smradlavá putyka v Borgu... Nic podobného jinde nezažil! Zachechtal se, až vtáhl poletující kuličku šťávy do krku. Zakašlal a hned věděl, že se mýlil. Dávno zasunutá vzpomínka na Zero sedm mu vytáhla před vnitřní zrak díru stejně ohavnou. Neměl ještě možnosti průzkumníka, nedokázal svou dívku ubránit a

sám nedopadl o moc líp. Bylo to trpké vítězství: Polomrtvý marně volal jméno své SherGon. I ve smrti byla krásná...

Bůh tohoto Slunce byl k hrdinovi milostivý. Slzu, jedinou známku slabosti, rázně vysušil dřív, než opravdu skanula.

*

Uporamat si za podmračeného nebe záblesku na svém Slunci nepovšiml. Nebe zůstalo zamračené celé čtyři týdny, takže ani pověřený sledovač oblohy nemohl vidět nic podezřelého. Boths navzdory slibu se svatbou čekal, jak to jenom šlo vydržet. Tjara mu krásněla před očima a on už kolem ní chodil hodně nedočkavě. Zvláště, když zachytil některý její žhavější pohled! Po čtyřiceti dnech podlehl.

*

Velitel malé útočné lodi opustil orbitu středověké planety značně znechucen. O pitomých dvanáct nebo čtrnáct místních dnů dřív a sebrali by aspoň ten prach! Mizerní, idealističtí průzkumníci s tím jejich výcvikem. Nestrannost a spasitelství za každou cenu! Ronec se nechal umučit, všichni ostatní parchanti vymazali souřadnice jeho cest ze záznamů. A tenhle idiot? Najde poklad, stihne všechno pochopit a zničit. Ani se nekatapultuje, hrdina všivácká!

Jak může mít našinec s tímhle něco jako radost z práce?!